

[Iver Poulsen.]

situation: en kraftig forøgelse af den private opsparing.

Om den private opsparing siger den højtærede finansminister, at den er stigende, men at den ikke er tilstrækkelig; om den virkelig er stigende, afhænger af, hvordan man ser på det. Den kan godt være stigende i kroner og øre og samtidig faldende i værdi, fordi kronens værdi er faldende. I hvert fald var tilvæksten i kroner og øre af de samlede privatejede formuer her i landet i årene 1956-57, 1957-58 og 1958-59 nogenlunde konstant, hvilket betyder en reel nedgang, når man tager kronefaldet med i vurderingen. Men vi kan sagtens blive enige med den højtærede finansminister om, at den private opsparing er alt for lille til at imødekomme de finansieringskrav, som erhvervslivet, såvel landbruget som industrien, må stille til privatkapitalen, når produktionsapparaterne skal bringes i konkurrencedygtig tilstand ved Danmarks eventuelle indtræden i fællesmarkedet. Når den højtærede finansminister siger, at der ikke er nogen politisk strid om, at den private opsparing må fremmes, så glæder det os at høre det, for det betyder altså, at socialdemokratiet vil gå med til at lade borgerne beholde en større del af deres arbejdsindtægt, end man hidtil har fundet nødvendigt. Men en betydelig del af denne glæde forsvinder, når den højtærede minister føjer til, at han helst ser den private opsparing fremmet på anden måde end ved skattebegunstigelser. Jeg må tilstå, at jeg ikke har fantasi nok til at forestille mig, hvordan dette skulle gå til; men jeg er rede til at lade mig belære herom af den højtærede finansminister, og vi vil naturligvis med den største interesse følge den højtærede finansministers hensigter, ideer og planer med hensyn til de kommende foranstaltninger til en forøgelse af den private opsparing, der ikke må hvile på skattebegunstigelser.

Jeg forstår ikke, at den højtærede finansminister kunne være så glad ved at aflægge det afsluttede statsregnskab, som ministeren gav udtryk for, og oven i købet kalde det det smukkeste statsregnskab, der har været aflagt her i landet i mange år. Skatteborgerne bør i hvert fald blive temmelig

deprimerede over dette regnskab og navnlig over, at statens udgifter og dermed skatterne er steget med enorme beløb i de senere år. Nu skal vi på det foreliggende finanslovsforslag op på 8,7 milliarder kr. for at dække udgifterne. Det er en stigning fra sidste års regnskab på godt en milliard, som er alle tiders rekord, og det sørgelige er, at man overhovedet ikke mærker nogen tendens fra regeringens side hverken til at spare eller til at spare op.

Hvad opsparingen angår, kan der kun noteres afdrag på statsgælden på ca. 650 mill. kr., hvilket er et temmelig beskedent beløb i forhold til statens indtægter. Af statsindtægterne på knap 9 milliarder kr. hidrører ca. 4 milliarder kr. fra direkte skatter på indtægt og formue, medens ca. 5 milliarder kr. er indirekte skatter og afgifter. Forholdet mellem disse to beskatningsformer har i de senere år ligget nogenlunde konstant, og det finder vi er forkert. Her kunne den høje regering lære noget af partifællerne i Sverige, hvor man i år har forøget omsætningsafgiften til 6 pct. og derigennem mindsket det direkte skattetryk med over 1 milliard svenske kroner, men hovedsagen er naturligvis, at statens udgifter reduceres, og at skatterne nedsættes i takt hermed.

Når vi siger det, plejer man altid fra de partier, som netop har forøget skattetrykket, at spørge hvordan. Her er det egentlig tilstrækkeligt at svare: ved en gennemført sparsommelighed med de opkrævede skatter, som det har kostet befolkningen slid og fidt at indtjene.

Vi nærer imidlertid ingen illusioner om, at en sådan opfordring vil have nogen virkning på den højtærede finansminister, som i sin fremsættelsestale i en længere udredning fortæller os, hvor betænkeligt det er, at staten bruger 375 mill. kr. til støtte for landbruget, efter at den samme regering har været medansvarlig for de gensidige lønforhøjelser, som befolkningsgrupper uden for landbruget umiddelbart forinden har bevilget hinanden til beløb, som i hvert fald er flere gange større end landbrugs-tilskuddet.

Også mit parti havde selvfølgelig langt hellere set en anden og mere forsvarlig løsning af hele lønglidningsproblemet, hvis